



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jana Čížka ve věci

žalobce: **T. M.**
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. 137816/2015/KUSK-DOP/KOR,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 7. 2017, č. j. 137816/2015/KUSK-DOP/KOR, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odeslanou do datové schránky soudu dne 2. 10. 2017, domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. 137816/2015/KUSK-DOP/KOR (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodnutí Magistrátu města K. (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 9. 2015, č. j. DP/1890/15. Magistrát města K. naposledy uvedeným rozhodnutím uložil žalobci pokutu ve výši

1 500 Kč za spáchání správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla V. S. registrační značky X nezajistil dne 8. 5. 2015, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Žalobci byla rovněž uložena povinnost uhradit náklady řízení stanovené paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí v celém rozsahu potvrdil.

2. Žalobce v žalobě uvedl řadu námitek. Předně namítl nezákonnost rozhodnutí žalovaného z důvodu neexistence správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť v době rozhodování správního orgánu I. stupně sice existoval „správní delikt provozovatele vozidla“, ovšem novelou zákona o silničním provozu provedenou zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích (dále jen „zákon č. 183/2017 Sb.“), byl nahrazen „přestupkem provozovatele vozidla“. Žalobce je toho názoru, že pro posouzení důvodnosti žalobní námitky pak není relevantní posuzovat, jestli mohl být žalobce uznán vinným z přestupku provozovatele vozidla, ale podstatné je, že skutková podstata „správního deliktu provozovatele vozidla“ již v době rozhodování žalovaného neexistovala; jedná se tak o změnu zákona ve prospěch žalobce. Rozhodnutí žalovaného je proto nezákonné, neboť žalobce byl potrestán za jednání, které v době rozhodování žalovaného již právní předpisy neoznačovaly za trestné.
3. Žalobce dále brojil proti napadeným rozhodnutím s poukazem na to, že článek CCLVII, dle kterého sporná novela měla nabýt účinnosti dnem 1. 7. 2017, byl v rozporu s § 3 odst. 3 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv, ve znění zákona č. 24/2017 Sb. (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“), a dovozuje tudíž, že zákon mohl nabýt účinnosti nejdříve 15. den po jeho vyhlášení, tedy dne 13. 7. 2017. V případě nepodnikající fyzické osoby tak bylo v období od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 s odkazem na ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), znakem správního deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu též zavinění. Požaduje proto, aby bylo napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a provedeno nové řízení, kde bude posuzována odpovědnost žalobce včetně zavinění. Odmítl, že by správní delikt zavinil, neboť učinil vše možné k tomu, aby porušení silničního zákona zabránil.
4. Dále žalobce konstatoval, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť nelze přezkoumat zákonnost uložené sankce, když ve výroku rozhodnutí není uvedeno, podle jakého ustanovení byla pokuta ukládána. Správní orgán odkázal pouze na ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a v případě výroku o nákladech řízení na příslušnou vyhlášku. Žalobce argumentoval tím, že dispozice právní normy stanovující výši sankce je blanketní, proto musí být ve výroku rozhodnutí konkrétně specifikována též právní norma, na kterou tato blanketní právní norma odkazuje; poukázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 3282/2015.

5. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že správní orgán vůbec nezohlednil možnost mimořádného snížení sankce tak, jak to umožňuje § 44 přestupkového zákona. Odkázal přitom na ustanovení § 112 odst. 3 téhož zákona, podle něhož se na určení druhu a výměry sankce za dosavadní přestupky a jiné správní delikty ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použijí ustanovení o určení druhu a výměry správního trestu, je-li to pro pachatele výhodnější. Žalobce je toho názoru, že byly dány důvody pro mimořádné snížení výměry pokuty, neboť ve věci nebyly zjištěny žádné přitěžující okolnosti, a sankce tak byla svým charakterem preventivní. Vzhledem k tomu, že správní orgán dospěl k závěru, že již působením sankce uložené na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu, jsou dle přesvědčení žalobce naplněny podmínky § 44 odst. 1 písm. a) přestupkového zákona, tedy, že bylo možné uložit pokutu v nižší částce, než jaká je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, neboť vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout.
6. Žalobce rovněž shledává rozhodnutí nesrozumitelným pro absentující popis místa protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí, neboť z výroku rozhodnutí nelze vůbec seznat, kde mělo k protiprávnímu jednání dojít, a nelze tudíž ani dovodit, zdali bylo takové jednání na daném úseku komunikace protiprávní či nikoliv. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42.
7. Dále žalobce uvedl, že výrok rozhodnutí je nepřezkoumatelný, neboť z výroku není zřejmé pro jaké protiprávní jednání je žalobce postižen a jaká konkrétní právní povinnost byla porušena, když výrok neobsahuje odkaz na ustanovení zákona, jehož porušením došlo k porušení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, který obsahuje právní normu s blanketní dispozicí. I zde poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2016, č. j. 9 As 263/2015-34, a rovněž na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci, ze dne 9. 4. 2015, č. j. 60 A 10/2014-33, č. 3282/2015 Sb. NSS.
8. V posledním žalobním bodu žalobce namítal, že výrok rozhodnutí neobsahuje popis protiprávního jednání žalobce tak, jak obligatorně předepisuje § 77 přestupkového zákona, a není tak zřejmé, jakého konkrétního protiprávního jednání se měl žalobce dopustit.
9. Závěrem žalobce požadoval též anonymizaci svých údajů a údajů svého zástupce na webu Nejvyššího správního soudu i anonymizaci rozhodnutí ve věci.
10. Žalovaný ve vyjádření shrnul průběh správního řízení, přičemž poukázal na skutečnost, že na výzvu k uhrazení určité částky žalobce reagoval prostřednictvím společnosti F. C. s.r.o. a označil pana L. Y., narozeného ..., který měl údajně vozidlo řídit, avšak správnímu orgánu prvního stupně je z jeho úřední činnosti známo, že označená osoba není v registru obyvatel evidována, na uváděné adrese nebydlí, nemá na území ČR pobyt, neboť mu byl ukončen 10. 11. 2005, a je tak uváděna čistě obstrukčně. Žalovaný dále uvedl, že veškeré námitky uplatnil žalobce až v rámci podané žaloby. Ve správním řízení podal toliko blanketní odvolání, a přestože požádal o lhůtu k doplnění odvolacích důvodů, ničeho nedoplnil. Žalovaný proto posoudil pouze soulad rozhodnutí správního orgánu I. stupně s právními předpisy a v této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43, a ze dne 27. 4. 2016, č. j. 7 As 10/2016-47. Žádný důvod pro to, že by rozhodnutí bylo nesprávné, však neshledal.
11. Námitku žalobce týkající se neexistence skutkové podstaty správního deliktu pokládá vzhledem k přechodným ustanovením zákona č. 183/2017 Sb. za nedůvodnou. Ve vztahu

k žalobcem namítanému zavinění citoval ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu v aktuálním znění, dle něhož se k odpovědnosti fyzické osoby za přestupek zavinění nevyžaduje. K námitce ohledně sankce žalovaný poukázal na znění zmíněného ustanovení k datu spáchání přestupku, které limituje výši pokuty částkou 10 000 Kč. K námitce týkající se neuvedení místa přestupku odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2018-34, s tím, že z fotodokumentace jasně vyplývá, kde a kdy bylo měření provedeno a u jakého konkrétního vozidla. Pokud jde o námitku chybějícího odkazu na ustanovení zákona, kterým bylo ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu porušeno, žalovaný argumentoval tím, že ve výroku rozhodnutí byl uveden odkaz na právní úpravu skutkové podstaty správního deliktu včetně její citace, což shledává dostatečným i ve vztahu ke konkretizaci protiprávního jednání žalobce a v tomto ohledu poukázal na znění ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 a § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Ve vztahu k žalobcem namítanému absentujícímu popisu protiprávního jednání ve výroku rozhodnutí má žalovaný za to, že jednání bylo ve výroku rozhodnutí popsáno dostatečně. V této souvislosti připomněl právní povahu správního deliktu a upozornil na to, že se žalobce ve správním řízení nebránil skutečnostmi vylučující protiprávnost jeho jednání, respektive nízkou společenskou škodlivostí takového jednání. Odkázal přitom na judikaturu, dle níž i prosté porušení administrativního pořádku naplňuje materiální znaky deliktu, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007-135.

12. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 13. 5. 2015 oznámila Městská policie K. správnímu orgánu I. stupně podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, kterého se měl dopustit neznámý pachatel tím, že dne 8. 5. 2015 v 10:21 hod. v K. v ulici Č. a. řidič vozidla tov. zn. V., žluté barvy, RZ X, překročil nejvyšší dovolenou rychlost, přičemž rychlostní limit činil 50 km/h, naměřeno však bylo 65 km/h, po odečtu odchylky měření tak skutečná rychlost činila 62 km/h. Měření bylo prováděno silničním radarovým rychloměrem RAMER 7M – automatizovaným technickým prostředkem bez obsluhy. K oznámení připojila městská policie fotodokumentaci, z níž je patrné, že vozidlo V. uvedené registrační značky bylo dne 8. 5. 2015 v čase 10:21:42 zachyceno na ulici Č. a. v K. při jízdě rychlostí 65 km/h, přičemž povolená rychlost v místě měření činí 50 km/h. Dále byl k oznámení přiložen záznam o lustraci v centrálním registru vozidel, jímž byl žalobce ztotožněn jako provozovatel vozidla.
13. Výzvou ze dne 26. 5. 2015 správní orgán I. stupně vyzval žalobce k uhrazení částky 500 Kč určené podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu s odůvodněním, že žalobce je provozovatelem vozidla a podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je povinen zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovené zákonem. Dále ve výzvě poukázal na skutečnosti oznámené Městskou policií K. dne 13. 5. 2015 uvedené shora a závěrem žalobce poučil o jeho právu místo zaplacení určené částky označit osobu řidiče, která provozované vozidlo skutečně řídila, a rovněž o tom, že neuhradí-li žalobce určenou částku nebo nevyužije-li práva sdělit totožnost řidiče, bude vedeno správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Vzhledem k tomu, že se správnímu orgánu I. stupně nepodařilo do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, rozhodl dne 27. 7. 2015 o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona. Teprve podáním ze dne 3. 8. 2015 označil žalobce konkrétního řidiče vozidla, a to pana L. Y., narozeného

14. Správní orgán I. stupně posléze vydal dne 30. 7. 2015 příkaz, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč za skutek spočívající v tom, že jako provozovatel vozidla v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 8. 5. 2015 v 10:21 hod. v ulici Č. a. v K. nezajistil, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, čímž naplnil skutkovou podstatu správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu. Proti příkazu podal žalobce neodůvodněný odpor, pouze požádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení vznesení námítky podjatosti.
15. Dne 17. 8. 2015 správní orgán I. stupně poučil žalobce v zastoupení F. C., s.r.o., o možnosti seznámit se dne 2. 9. 2015 s podklady pro rozhodnutí ve věci, jakož se i k těmto podkladům vyjádřit. Žalobce této možnosti nevyužil.
16. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 3. 9. 2015 byl žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla V. S. registrační značky X dne 8. 5. 2015 nezajistil, aby při užití tohoto motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Zároveň mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že dne 8. 5. 2015 byla uvedenému vozidlu, jehož provozovatelem je žalobce, v ulici Č. a. v K. naměřena rychloměrem RAMER 7M rychlost 65km/h, přičemž po odečtu odchylky činí rychlost 62 km/h, čímž řidič vozidla naplnil skutkovou podstatu přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Rozhodnutí bylo tehdejšímu zmocněnci žalobce doručeno dne 4. 9. 2015 prostřednictvím datové schránky.
17. Dne 22. 9. 2015 podal zmocněnec žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí neodůvodněné odvolání a zároveň mimo jiné požádal o poskytnutí kopií podstatných částí spisu, stanovení přiměřené lhůty k doplnění odvolání a sdělení jmen osob podílejících se na rozhodování o odvolání. Správní orgán I. stupně poskytl žalobci lhůtu k doplnění odvolání a poučil jej o možnosti vyzvednutí kopií spisového materiálu v této lhůtě a rovněž jej poučil o dalším procesním postupu. Žalobce však odvolání nedoplnil a možnosti vyzvednutí kopií spisu nevyužil. Správní orgán I. stupně proto předložil spis s odvoláním žalobce žalovanému.
18. Žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 7. 2017 odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně v celém rozsahu potvrdil. V odůvodnění žalovaný shrnul skutkový stav a dosavadní průběh řízení a uzavřel, že má na základě důkazů zajištěných městskou policií a provedených správním orgánem I. stupně za spolehlivě prokázané, že se žalobce protiprávního jednání dopustil. Dospěl proto k závěru, že prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a dostatečného a přesvědčivého důkazního materiálu. Žalovaný přezkoumal i předchozí řízení a neshledal žádné vady, které by zakládaly nesprávnost či nezákonnost postupu správního orgánu I. stupně. V této souvislosti poukázal na to, že žalobce, aniž by řízení v tomto směru jakkoliv napadal, nebyl nikterak krácen na svých právech, a to ani tím, že správní orgán I. stupně nepřihlédl ke ztotožnění řidiče žalobcem, neboť toto sdělení bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno až po uplynutí stanovené lhůty.

19. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobce doručeno dne 31. 7. 2017, lhůta pro podání žaloby dle § 72 odst. 1 s. ř. s. činí 2 měsíce od doručení rozhodnutí žalobci, poslední den pro podání žaloby bylo tudíž pondělí 2. 10. 2017, přičemž žaloba byla odeslána a dodána do datové schránky soudu právě v poslední den lhůty), po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Dospěl přitom k závěru, že žaloba je v části žalobních bodů důvodná.
20. Pokud jde o námitky týkající se neexistence správního deliktu, nedostatku zavinění, neuvedení ustanovení, dle něhož byla ukládána pokuta a dále nezohlednění ustanovení o mimořádném snížení sankce, tyto soud neshledal důvodnými.
21. Pokud žalobce v první řadě brojí proti napadenému rozhodnutí z důvodu neexistence správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, této námitce nemůže soud přisvědčit. Ke dni spáchání správního deliktu zákon o silničním provozu upravoval skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla. Pokud žalobce namítá, že přijetím zákona č. 183/2017 Sb. přestal tento správní delikt existovat, protože byl nahrazen přestupkem provozovatele vozidla, je tento názor nesprávný. Předně je nutno zmínit, že dle přechodného ustanovení § 112 odst. 1 přestupkového zákona platí, že odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou deliktů disciplinárních, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, přičemž podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle odstavce 4 téhož ustanovení se pak zahájena řízení o přestupku a dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou řízení o disciplinárním deliktu, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů. Vzhledem k tomu, že k protiprávnímu jednání žalobce zakládajícímu jeho odpovědnost za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu mělo dojít dne 8. 5. 2015, tj. před nabytím účinnosti přestupkového zákona, je nutno aplikovat zmíněné přechodné ustanovení, dle něhož se řízení o takovém správním deliktu dokončí podle dosavadní právní úpravy a odpovědnost za něj posoudí rovněž podle dosavadních zákonů, kterými je třeba rozumět právě zákon o silničním provozu. Jak dikce samotného přechodného ustanovení říká, podle novější úpravy v podobě přestupkového zákona se takové jednání posoudí jen, je-li to pro pachatele příznivější. Shodně uzavřel i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528/2017 Sb. NSS, na které žalobce rovněž poukazuje (byť až v následujícím žalobním bodě). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že *„rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější.“* V projednávané věci je však soud toho názoru, že nelze hovořit o změně úpravy pro žalobce příznivější, neboť zákon č. 183/2017 Sb. pouze sjednotil terminologii, aniž by zasáhl do konkrétní úpravy tohoto správního deliktu (ať již jde o pojetí odpovědnosti, znaky skutkové podstaty

či rozpětí sankce), jak z komparace obou úprav zřetelně plyne. K zániku trestnosti jednání žalobce změnou právní úpravy tak, jak se žalobce mylně domnívá, tedy nedošlo, neboť pouhé formální přejmenování správního deliktu na přestupek nelze vykládat v tom smyslu, že by snad zákonodárce již nadále neměl v úmyslu danou skupinu protiprávních jednání postihovat. Žalovaný proto postupoval zcela správně, když dle nové právní úpravy nepostupoval a v řízení pokračoval dle dosavadní právní úpravy, tedy podle zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017. V této části je tak žaloba nedůvodná.

22. Namítal-li žalobce, že znakem skutkové podstaty bylo od 1. 7. 2017 do 13. 7. 2017 též zavinění podle § 15 přestupkového zákona, které však nebylo ve správním řízení posuzováno, ani tato námitka nemůže obstát. Odpovědnost žalobce byla posuzována podle právní úpravy citované shora, dle níž provozovatel vozidla odpovídal za správní delikt na základě objektivní odpovědnosti. Byť právní úprava výslovně zavinění nevyklučovala, pojmu správního deliktu odpovídala odpovědnost objektivní s možností liberace, s čímž je díkce aplikovaného ustanovení v souladu. K objektivní odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu soud v podrobnostech odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40, č. 3562/2016 Sb. NSS. Změnou právní úpravy pak nedošlo ke změně skutkové podstaty, neboť i nadále se jedná o odpovědnost objektivní, nově dokonce s výslovným vyloučením zavinění.
23. Pokud žalobce namítá, že v tvrzeném období nebyla dosud účinná nová právní úprava (zákon č. 183/2017 Sb.) pro nedodržení legisvakanční lhůty tohoto zákona, nezbyvá než konstatovat následující: Jak vyplývá z obsahu tohoto zákona a důvodové zprávy k němu, jedná se o doprovodný zákon k přestupkovému zákonu, který byl vyhlášen již 3. 8. 2016 a jehož účinnost byla stanovena k 1. 7. 2017. Doprovodný zákon č. 183/2017 Sb. obsahuje nezbytné změny v zákonech obsahujících skutkové podstaty přestupků a dosavadních správních deliktů právnických a podnikajících fyzických osob. Je tak zcela legitimním požadavkem zákonodárce, aby oba tyto předpisy nabyly účinnosti současně, a to právě k 1. 7. 2017. Pokud tedy žalobce upozorňuje na nedodržení legisvakanční lhůty u zákona č. 183/2017 Sb. a poukazuje přitom na to, že zde nebyl zákonodárcem tvrzen naléhavý obecný zájem, pouze na jehož základě by bylo dle názoru žalobce možné v souladu s § 3 odst. 3 zákona o Sbírce zákonů stanovit dřívější počátek účinnosti, má soud za to, že takový zájem vyplývá právě z povahy tohoto předpisu navazujícího na přestupkový zákon a provádějící nezbytné doprovodné změny. Pokud by snad tento naléhavý obecný zájem shledán nebyl, a mělo by se tak uplatnit pravidlo citovaného ustanovení zákona o Sbírce zákonů, a zákon č. 183/2017 Sb. by proto nabyl účinnosti až 15. den po jeho vyhlášení, tj. 13. 7. 2017, ničeho by to na pojetí odpovědnosti za správní delikt nezměnilo. I tak by totiž bylo možno dospět k závěru, že i v žalobcem namítaném období byla účinná dosavadní úprava zákona o silničním provozu, která nebyla derogována (jak plyne z § 113 zákona č. 250/2016 Sb., kterým byla zrušena pouze část pátá zákona o silničním provozu týkající se změny zákona o přestupcích) a jejíž aplikace byla upravena citovaným přechodným ustanovením § 112 přestupkového zákona. Tento žalobní bod tudíž rovněž není důvodný.

Námítka ve výroku prvostupňového rozhodnutí absentujícího ustanovení, na jehož základě byla stanovena sankce, soud rovněž shledal nedůvodnou. Soud v první řadě připomíná usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS, v němž rozšířený senát vyslovil závěr, že správní orgán musí ve výrokové části rozhodnutí uvést všechna ustanovení, která tvoří

v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. Musí tedy rovněž uvést ustanovení odkazující, jakož i ve stejném zákoně obsažená ustanovení odkazovaná, stejně jako musí eventuálně uvést normu blanketní a ustanovení jiného právního předpisu, které na normu blanketní navazuje. Výrok proto musí být formulován tak, aby z něho bylo patrné, jakého správního deliktu (skutkové podstaty) se pachatel dopustil a podle jakého ustanovení právního předpisu mu byla stanovena správní sankce. Dále dospěl rozšířený senát k závěru, že *„pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení, přičemž při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“* K žalobcem citované judikatuře soud uvádí, že z výše uvedeného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu je patrné, že tento závěry přijaté v žalobcem poukazované judikatuře dále rozvíjí a koriguje tak, že je právě každý konkrétní případ třeba posuzovat individuálně ze shora zmiňovaných hledisek.

24. Správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí uvedl ustanovení § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu, neuvedl však již ustanovení § 125c odst. 4 písm. f) téhož zákona, které upravuje konkrétní rozpětí, v němž je sankce ukládána. Soud sice připouští, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí posledně uvedené ustanovení absentovalo, v odůvodnění rozhodnutí však toto ustanovení již je zmíněno, byť v části týkající se kvalifikace skutku. V části zabývající se výměrou pokuty však správní orgán I. stupně na nadepsané ustanovení o přestupku odkazuje, zmiňuje konkrétní rozpětí pokuty a zároveň se srozumitelně vyjadřuje, z jakých důvodů určenou pokutu uložil. V této části tak nelze prvostupňovému rozhodnutí ničeho vytknout, neboť z odůvodnění zřetelně plyne, jakých norem bylo při stanovení sankce užito.
25. K nepřihlédnutí k možnosti mimořádného snížení sankce soud poukazuje na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 4. 2018 č. j. 73 A 57/2017-53, č. 4504/2018 Sb. NSS, s jehož závěry se plně ztotožňuje. Soud je toho názoru, že správní orgán I. stupně nebyl povinen se z moci úřední zabývat důvody mimořádného snížení sankce (aniž by žalobce jakékoliv takové důvody vůbec tvrdil). Žalobcem zmiňované přechodné ustanovení § 112 odst. 3 přestupkového zákona na danou věc nedopadá, neboť se ve svém souhrnu o příznivější právní úpravu nejedná, jak uvedeno shora. Žalobce mimo jiné v žalobě namítal, že správní orgán dospěl k závěru, že již působením sankce na spodní hranici zákonné sazby lze dosáhnout jejího účelu a smyslu, toto tvrzení však nemá oporu ve správním spise, a není tak zřejmé, na základě čeho tak žalobce soudí, což činí jeho námitku zcela lichou. Nicméně žalobce v řízení před správními orgány netvrdil žádné důvody, pro něž by bylo možné mimořádného snížení sankce využít. Soud opětovně na tomto místě připomíná, že pokud takové důvody existovaly, měl se jimi žalobce bránit již v rámci správního řízení, kde byl však až na určité obstrukce zcela pasivní. V návaznosti na to je nutno přisvědčit žalovanému a odkázat na jím připomínanou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 27. 4. 2016 č. j. 7 As 10/2016-47, v němž Nejvyšší správní soud upozornil na svůj konstantní názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti přestupkovému (lze vztáhnout i na řízení o správním deliktu, neboť se v obou případech jedná o oblast správního trestání) rozhodnutí na pozdější dobu, ale

uplatnil je již ve správním řízení, nejpozději pak v odvolacím řízení, a neponechával si je až na přezkum soudní; jinak se zbytečně připraví o posouzení námitek v obou instancích správního řízení a jeho postup a uplatněné námitky mohou být důvodně vnímány jako účelové. Tento žalobní bod proto soud rovněž nepovažuje za důvodný.

26. Ve vztahu k námitce týkající se neuvedení místa přestupku, popisu protiprávního jednání a odkazované porušené právní normy, podle které bylo rozhodováno, ve výroku prvostupňového rozhodnutí shledal soud naopak žalobu důvodnou.
27. Výrokem rozhodnutí správního orgánu I. stupně byl žalobce uznán vinným „ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením ustanovení § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť jako provozovatel vozidla V. S., RZ X nezajistil dne 8. 5. 2015, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem.“ Zároveň byla žalobci uložena v souladu s § 125 odst. 3 zákona o silničním provozu pokuta ve výši 1 500 Kč.
28. V této části žaloby nelze než přisvědčit žalobci, že správní orgán I. stupně vůbec neuvedl ve výroku svého rozhodnutí v popisu skutku zásadní skutkové okolnosti, a to jednak místo spáchání deliktu (tj. obec K., ulice Č. a., případně upřesnění úseku této ulice a směru jízdy) a přesný čas spáchání deliktu (tj. 10:21 hodin), a nedefinoval ani protiprávní jednání řidiče, tedy čeho konkrétně se řidič vozidla na daném místě a v daném čase dopustil (tj. že nedodržel nejvyšší dovolenou rychlost s tím, že rychlost vozidla byla stanovena na nejméně 62 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení). Tyto skutečnosti vyplývají až z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a z podkladů, na jejichž základě správní orgán I. stupně rozhodl, avšak ve výroku tyto skutečnosti vymezující skutek chybí. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu (kupř. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS) však nelze chybějící popis skutku ve výroku nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění či zohledněním podkladů ve správním spise založených.
29. Žalobce sice ne zcela přiléhavě k projednávané věci poukázal i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42, který řešil určitost popisu místa v případě parkování řidiče bez parkovacího lístku, nicméně závěry z něj vyplývající lze aplikovat i na nyní posuzovanou věc, neboť ani tehdy nepostavily správní orgány najisto, kde k přestupku mělo dojít, dostatečně určitě, přičemž v nyní řešené věci takové místo správní orgán I. stupně ve výroku dokonce neuvedl vůbec (současně i zde platí, že na výrok o správních deliktech jsou kladeny totožné požadavky jako na přestupky, neboť v obou případech se jedná o oblast správního trestání). Správní delikt tedy musí být ve výroku rozhodnutí vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným, a to zejména z toho důvodu, aby nemohlo dojít k nepřípustnému dvojímu postihu téhož jednání, bylo možné vyloučit překážku litispendence i věci rozhodnuté. Tuto vadu nenapravit ani žalovaný ve svém rozhodnutí, neboť uvedením těchto chybějících údajů popisujících správní delikt v záhlaví rozhodnutí nemůže být tato zásadní vada zhojena. Výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně mohl totiž žalovaný doplnit opět jen v samotném výroku svého rozhodnutí postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Soud má za to, že již z tohoto důvodu nemůže prvostupňové rozhodnutí, a tím i napadené rozhodnutí žalovaného, který toto rozhodnutí jako správné potvrdil, obstát.

30. V návaznosti na shora uvedené shledal soud důvodnou i námitku žalobce vytýkající prvostupňovému rozhodnutí, že výrok rozhodnutí neobsahoval ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, respektive kterým žalobce naplnil skutkovou podstatu správního deliktu, jehož znaky protiprávní jednání žalobce vykazovalo. K tomu soud opětovně poukazuje na již zmiňované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017, č. j. 4 As 165/2016-46, č. 3656/2018 Sb. NSS. Z výroku prvostupňového rozhodnutí uvedeného shora je zjevné, že obsahuje odkazující normu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a část odkazovaných ustanovení zákona o silničním provozu, tj. § 125f odst. 1 a § 125f odst. 3 vztahující se k výpočtu pokuty za správní delikt. Zbývající odkazovaná ustanovení však ve výroku prvostupňového rozhodnutí chybí. Ve výroku by přitom měla být uvedena všechna zákonná ustanovení (citováno ve znění do 30. 6. 2017), tj. v první řadě § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, podle něhož *„provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* Dále navazující ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, podle kterého se *„právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“* Prvostupňové rozhodnutí rovněž ve výrokové části uvádí § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu upravující pravidla pro určení výše pokuty. Rozhodnutí se však vůbec nezmiňuje o ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu, které stanoví, že *„právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu,“* ani o § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, podle něhož *„smí jet řidič v obci rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h,“* a to ani ve výrokové části, ani v odůvodnění rozhodnutí.
31. Soud posuzoval závažnost pochybení správního orgánu I. stupně v souladu se závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nastíněnými výše. Opomenutí ustanovení § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu soud neshledává vadou natolik zásadní, která by sama o sobě mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí. O poznání jiná je situace ve vztahu k opomenutému ustanovení § 18 odst. 4 téhož zákona, umocněná navíc tím, že správní orgán I. stupně ve výroku rozhodnutí zcela nedostatečně vymezil i skutek, o čemž bylo pojednáno již výše, a z výrokové části tudíž není vůbec zřejmé, jakým jednáním a kde své povinnosti žalobce porušil. Teprve až z odůvodnění se podává, čeho se měl žalobce dne 8. 5. 2015 dopustit a kde. Z výrokové části tak vůbec neplyne, jakou konkrétní normu žalobce zprostředkovaně porušil (stejně tak, jako z ní není patrné ani jednání, kterým se měl řidič tohoto porušení dopustit, a kde se tak mělo stát). Soud dospěl k závěru, že se jedná o závažnou procesní vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která činí rozhodnutí správního orgánu I. stupně nezákonným, a tím i napadené rozhodnutí žalovaného, který tuto vadu nenapravil.
32. V souhrnu tak dospěl soud k závěru, že podaná žaloba je důvodná, a proto mu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného jako nezákonné postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení (dospěje-li opět k závěru, že se žalobce správního deliktu dopustil) musí především doplnit výrok

rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, aby obsahoval odkaz na všechna ustanovení, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu, a dále rovněž tak, aby obsahoval též zcela konkrétní skutkovou větu, z níž bude patrné, jakého jednání se žalobce dopustil, tedy jakému protiprávnímu jednání v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezabránil, včetně údaje, kde se řidič (a zprostředkovaně i žalobce) takového jednání dopustil.

33. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalobci, který byl ve věci úspěšný, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jeho postup v řízení, resp. postup ze strany jeho zmocněnce, za jehož výběr je však žalobce zodpovědný, (v dané věci označení nedohledatelného řidiče, kterého označoval zmocněnec žalobce také v řadě dalších obdobných řízeních, v kombinaci s prodlužováním řízení posíláním nejprve nepotvrzených elektronických podání a následně elektronicky podepsaných a dlouhodobou pasivitou ve správním řízení, kde uplatňoval pouze blanketní opravné prostředky bez jakýchkoliv věcných námitek, avšak s požadavkem lhůty na jejich doplnění, přičemž tuto pasivitu se následně snaží zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby z důvodů, s nimiž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny) lze hodnotit jako obstrukční, tedy vedený nikoliv s úmyslem a cílem aktivně chránit a hájit práva žalobce v dané věci v zákonném rámci, ale pouze činit procesní obstrukce za účelem dosažení zániku deliktní odpovědnosti plynutím času. V tomto směru lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dosvědčuje rozsáhlé spektrum obstrukčního jednání téhož zmocněnce. Procesní strategii žalobce, resp. jeho zmocněnce, a její zneužívající povahu proto soud (v souladu se svou ustálenou judikaturou, která je zástupci žalobce jako zástupci jiných žalobců či jako tehdejšímu substitutovi nepochybně známa z řízení sp. zn. 45 A 16/2015, 45 A 63/2015, 45 A 68/2015, 46 A 90/2015, 46 A 54/2016, 46 A 89/2017, 48 A 119/2017 a dalších) hodnotí jako okolnost zvláštního zřetele hodnou, která odůvodňuje nepřiznání náhrady nákladů řízení, třebaže byl v meritu žalobce úspěšný.
34. Žalobce a jeho zástupce vyjádřili v žalobě nesouhlas s tím, že Nejvyšší správní soud zveřejňuje jejich osobní údaje na webu Nejvyššího správního soudu a neanonymizuje zveřejněná rozhodnutí zcela. K uvedenému soud sděluje, že námitka tvrzené nesprávnosti směřuje vůči postupu Nejvyššího správního soudu a nikoli soudu zdejšího, proto se soud k této námitce žalobce blíže nevyjadřuje.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. srpna 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu